CARUSELUL COMPROMISURILOR:

NOI VĂ DĂM UN BOXER, VOI CE NE DAŢI?...

1. NEDUMERIRI

Stanef, „mărul discordiei"...

Surprinzător, apreciindu-se — bănuim — un apus de carieră al unuia dintre bunii noştri pugilişti ai ultimilor ani — l-am numit pe Constantin Stanef — clubul Dinamo Bucureşti i-a acordat acestuia dezlegare pentru Progresul Bucureşti, în virtutea unei cereri pe cît de expresă, pe atît de... motivată. La numai cîteva luni de la legitimarea sa sub culorile clubului din Dr. Staicovici, legitimare concomitentă cu angajarea pugilistului la A. S. Loto-Pronosport, Stanef a DISPĂRUT, refuzînd să se mai prezinte la antrenamente şi solicitînd — în lumina unor argumente cel puţin palide — transferul pentru Rapid Bucureşti.

Motiv îndeobşte sentimental, pe care unii îl leagă, nu fără chibzuinţă, de venirea la secţia pugilistică a Rapidului a fostului antrenor federal, Teodor Niculescu, şi — evident — de intenţiile acestuia de a-şi alcătui o echipă redutabilă...

Totodată, Stanef este angajat — fără transferul Progresului — la Întreprinderea de Agrement Bucureşti, care — culmea ironiei — este subordonată forurilor gospodăreşti municipale care patronează activitatea sportivă a... clubului Progresul!

Aşadar, la ora actuală, Stanef este legitimat la Progresul — care nu-i va acorda transferul decît în nişte condiţii pe care le vom menţiona — dar se antrenează la Rapid. Totul la numai 3 luni după ce boxerul cu pricina a plecat de la... Dinamo!

Comentariile par inutile... Şi totuşi...

A plecat sau nu Pogăceanu din Bucureşti ? !...

La Federaţia română de handbal există cîteva hîrtii care provoacă nedumeriri.

Jucătorii Alexandru Pogăceanu şi Ion Trăilă (Dinamo Bucureşti) au primit dezlegare ÎN DECEMBRIE 1969 — pe cînd mai aveau de satisfăcut încă 3 luni de serviciu militar — pentru Agronomia Iaşi.

În aceeaşi perioadă, doi dintre cei mai talentaţi handbalişti ai Agronomiei, Virgil Moţoc şi Nicolae Filipescu, au luat drumul Bucureştilor — nota bene, fără dezlegare — unde, încorporaţi în februarie, au devenit componenţi ai formaţiei Dinamo.

La nici 3 luni de la legitimarea lor la Agronomia Iaşi, Pogăceanu şi Trăilă — în sentimentul „fidelităţii" faţă de noua echipă, la care au voit să joace în urma unor dorinţe, zice-se, PERSONALE — au făcut cereri de transfer, primul pentru Chimia Tr. Măgurele, celălalt pentru „Poli" Timişoara ! ?

Ba mai mult, clubul Dinamo a adresat federaţiei o notă prin care solicită — de-a lungul argumentului „sportiv de perspectivă", „talent în formare" etc. — comprehensiune pentru Pogăceanu, pe care — se menţionează — forul handbalistic ar trebui să-l înţeleagă şi să-l ajute...

Dacă vom trece peste paradoxul dezlegare — intervenţie de sprijin — de ce, oare, ne întrebăm, ar fi renunţat Dinamo, aşa uşor la serviciile unui sportiv cu capacităţi promiţătoare ? ! — nu vom putea să nu facem o legătură, ce ni se pare logică, firească, între „plecarea" celor doi dinamovişti şi „venirea" agronomilor ieşeni...

Cu atît mai mult cu cît — zic gurile rele — în tot acest interval, cît a figurat, în scripte, ca jucător la Agronomia Iaşi, Alexandru Pogăceanu n-ar fi părăsit Bucureştii !...

Şi-aici comentariile par de prisos. Şi totuşi...

De ce a retrogradat echipa de baschet feminin a Progresului ?

Elena Nicolae şi Marta Böhm (Progresul Bucureşti) au refuzat să mai joace în septembrie 1969 pentru clubul lor, cerînd permisiunea de a „trece" la Rapid, care urma să le folosească, zice-se, în cadrul unei competiţii europene.

Iniţial ferm în refuzul de a acorda dezlegarea, Progresul s-a declarat de acord cu cererea celor două jucătoare ale sale abia în ianuarie, cînd — conform regulamentului — Nicolae şi Böhm deveniseră inutilizabile pe timp de un an, perioadă de aşa-zisă „carantină" a sportivilor care, optînd pentru un alt club, nu posedă dezlegarea respectivă.

Din cadrul aceleiaşi echipe, Angela Tita şi Francisca Seifert au reuşit, în septembrie 1969, la examenul de admitere la I.E.F.S., după care au solicitat conducerii clubului Progresul dreptul de joc pentru echipa studenţească.

Neaşteptat, s-a acordat o SINGURĂ dezlegare — Angelei Tita, jucătoare de indiscutabil talent şi, neîndoios, superioară valoric celeilalte noi studente a I.E.F.S.-ului, baschetbalistă „descoperită" în strada Dr. Staicovici şi care ar fi avut DREPTUL, regulamentar, de a nu părăsi clubul la care şi-a început activitatea competiţională.

Francisca Seifert a rămas să joace pentru Progresul, iar în zilele acordării transferului Elenei Nicolae, ca din întîmplare, studenta în educaţie fizică, Maria Kercio, legitimată la I.E.F.S., a făcut cerere să coboare... Dealul Spirii, fiind legitimată imediat pentru Progresul !

Simţiţi nevoia de comentarii ? Atunci, fie ! Dar, mai înainte, un intermezzo de explicaţii.

ANCHETA NOASTRĂ

pe marginea „TÎRGULUI" DE SPORTIVI

2. EXPLICAŢII

„Nu sînt de acord cu ce le-am cerut noi... De altfel, Rapidul vrea numai să ia !"

Interlocutorul nr. 1, preşedintele clubului Progresul, ION SFETCU :

— Fiţi amabil, am vrea să discutăm despre Stanef...

— Of, iar Stanef ! ? Numai necazuri avem cu băiatul ăsta ! Şi cît l-am ajutat... Şi cît am dat pe el...

— Cum... „AŢI DAT" pe el ?

— Foarte bine. În cadrul SCHIMBULUI (subl. n.) nostru cu Dinamo (n.n. facem aici o a doua paranteză, pentru a sublinia cuvîntul „schimb" care va mai apărea — de zeci de ori — în cursul discuţiilor ce vor urma), noi L-AM LUAT pe Stanef şi L-AM DAT pe boxerul Ivan. Şi pe rugbystul Oprea... (n.n. se pare că preşedintele clubului Progresul nu a vrut să intre în prea multe amănunte...)

— Şi pe urmă ?

— Pe urmă, Stanef a dispărut ! S-a dus la Rapid, la Teddy Niculescu care zice că l-a învăţat box... Nu ne-a spus nimic, nu ne-a anunţat nimic, să fi luat şi noi măsuri de precauţie.

— Ce măsuri, la ce vă gîndeaţi ?

— Dacă el ţine morţiş să boxeze pentru Rapid, eu n-am cum să-l împiedic ! Dar de ce să-i dau dezlegare ? Rapid CE NE DĂ ÎN SCHIMB ?

— Pe noi ne întrebaţi ? ! La urma urmei, ce v-a... oferit ? !

— A, o nimica toată... Noi i-am invitat aici, la club, la un pahar de coniac şi le-am zis : „Voi îl vreţi pe Stanef — şi-l mai vor ei şi pe Rontea şi pe Marcu de la fotbal — bine ! DAŢI-NE ceva în schimb".

Ne-au propus un halterofil, şi încă unul de vreo 35 de ani ! Ce să facem cu el ? Noi am vrut SĂ NE-O DEA, în SCHIMB, pe Viorica Ivan, de la tenis de masă, crescută la noi, s-o aducem lîngă Maria Alexandru, să învețe şi ea, să avem şi noi un „dublu" redutabil, dar cu cine să te înţelegi... Rapidul vrea numai să ia ! Aşa ne-a făcut şi cu Elena Nicolae şi Marta Böhm... Le-a luat şi gata !

— Apropo, de ce le-aţi acordat dezlegarea tocmai în ianuarie dacă ele plecaseră din septembrie ? ! Mai ales că era vorba, auzisem noi, despre „Cupa campionilor"...

— „Cupa" a fost doar momeala, iar dezlegare le-am dat tîrziu că am tot aşteptat...

— Ce-aţi aşteptat ?

— Să ne înţelegem, aşa cum am făcut-o, de exemplu, cu I.E.F.S.-ul.

— A, da, povestea cu Angela Tita şi Francisca Seifert. Vreţi să ne daţi cîteva amănunte...

— Dintre cele două fete ale noastre, Tita era o mare valoare şi, conform regulamentului, — deşi devenise studentă la I.E.F.S., avea dreptul să nu se transfere... Dar situaţia era mai complicată, pentru că şi Seifert voia să plece, aşa că am stabilit următorul SCHIMB : V-O DĂM pe Tita, NE-O LĂSAŢI pe Seifert ! (n.n. a treia paranteză : pînă acum cuvîntul schimb, dau un jucător, iau un jucător, părea mai fidel conjuncturii. De data aceasta, însă, el ni se pare ca nuca în perete. Şi ne gîndim, cu jenă, la un alt cuvînt...).

— Da, dar v-a dat dezlegare şi pentru Kercio ? !

— Ei, o puştoaică !

— O ultimă întrebare : vi se par normale aceste tranzacţii mai ales că, după cîte deducem noi, ele sînt premeditate în birourile clubului şi abia apoi comunicate — la manieră de sentinţă — sportivilor, cei care, la urma urmei, sînt direct interesaţi ?

— Da, de ce nu ! E un fel de întrajutorare reciprocă, care ni se relevă absolut cinstită. Necinstite sînt alte lucruri !

— La ce vă referiţi ?

— La Ana Ene, de exemplu... Steaua NE-A LUAT-O abuziv, ca să-şi facă cea mai bună echipă de scrimă din campionat, noi nu i-am dat dezlegarea şi, conform regulamentului, ar trebui să fie în carantină, timp de un an, pe cînd ea face parte din lotul republican, participă la concursuri. Ştiu eu, i-o fi dat federaţia dezlegare...

— Ce explicaţii vi s-au oferit ?

— Nici o explicaţie. Sau nu, mi-au zis „ce, dom'le să stea pe tuşă cît vrei dumneata?" De parcă o lege ar fi pentru Progresul şi alta pentru Steaua !

— Bine, dar cu Steaua de ce n-aţi căzut de acord ?

Întrebare lăsată fără răspuns...

„Schimb ? Nu-i adevărat ! Pentru Stanef n-am luat nimic ! Nici nu se punea problema..."

Interlocutorul nr. 2, SILVIU GHIŢESCU, vicepreşedintele clubului Dinamo.

— „Schimb ? Nu-i adevărat, pentru Stanef n-am luat nimic ! Nici nu se punea problema... Noi am renunţat la el, apreciindu-se că, valoric, nu va mai ajunge la performanţă. Apoi era needucat, plin de el, săvîrşea o mulţime de abateri la antrenamente...

— Şi Vasile Ivan ? Şi rugbystul Oprea ? Noi am auzit că ar fi vorba de un schimb...

— Nu-i adevărat ! N-a fost nici o discuţie, nici o tranzacţie, ba mai mult, pentru Oprea joacă la Progresul — da, da, tot la rugby — doi militari în termen... (n.n. aşadar, a fost sau nu schimb ? Pentru că dacă a venit Oprea şi au plecat doi dinamovişti...). De altfel, asemenea înţelegeri între cluburi sînt privite de toată lumea cu interes, ele ajutînd, nu o dată, ambele părţi. De exemplu, Constructorul NE DA cîte o dată terenul, ni-l împrumută, şi noi în loc să plătim le-am dat... cîţiva rugbyşti.

— Parcă şi la hochei aţi stabilit, nu de mult, un asemenea acord...

— Într-adevăr, pe noi ne-a interesat Tureanu de la Clubul şcolar ; l-am solicitat, socotind că la Dinamo are mai mari şanse să evolueze, să-şi materializeze, prin performanţe, talentul, dar nu ni L-AU DAT...

— Atunci ?

— Atunci am făcut SCHIMB (n.n. iarăşi ! Pentru a cita oară ? !), le-am oferit doi juniori cu contradezlegare, Păduraru şi Vasiliu, şi oamenii au devenit de înţeles.

— Aceste „mutaţii" — par — sau poate sînt — mai simple în cazul unor sportivi care rămîn în perimetrul Capitalei, dar ce se întîmplă cu aceia care sînt „schimbaţi" cu cluburi din provincie, îndepărtate, din Iaşi, să zicem...

— Vă referiţi, probabil, la Moţoc şi Filip ? Exact.

— Ei bine, aceşti doi handbalişti, de la Agronomia Iaşi, ne-au interesat, socotind că ei pot da un bun randament în cadrul echipei noastre ; în consecinţă, am mers la Iaşi şi le-am propus transfer în SCHIMBUL lui Pogăceanu. Apoi, au început tatonările la telefon, noi am acordat transferul, ei însă nu s-au declarat de acord şi băieţii (n.n. Moţoc şi Filip) au venit fără dezlegare pînă în februarie cînd, devenind militari, au căpătat drept de joc...

— Şi Trăilă ? ! Parcă şi lui i s-a dat drept de joc la Agronomia...

— Nu-mi aduc aminte, probabil că le-am propus şi dezlegarea lui Trăilă, dar nu i-a interesat...

— Spuneţi-ne, vă rugăm, sportivii în cauză şi-au dat acordul să joace la Iaşi ?

— Cît sînt militari în termen nu le cerem acordul, deşi n-ar fi exclus ca Pogăceanu să fi dorit să plece la Iaşi...

— Bine, dar la cîteva luni a făcut cerere pentru o altă echipă, dintr-un alt oraş, aflat la vreo 5—600 km de Iaşi, cerere pe care o adresă a clubului Dinamo o sprijină... neinteresat ? Cum vă explicaţi această subită metamorfoză a preferinţelor lui Pogăceanu ?

— Nu ştiu. Treaba lui... Ce amestec mai avem noi acum ? !

— Fiţi amabil, în încheiere : care este opinia dumneavoastră — pe care o bănuim oficializată, reprezentînd punctul de vedere al clubului — în privinţa acestor schimburi de sportivi ?

— Sînt cît se poate de binevenite, întinzînd o mînă de ajutor, de cele mai multe ori, ambelor cluburi. Chiar zilele trecute a venit cineva de la Flacăra roşie şi ne-a rugat să-i ajutăm, că echipa lor feminină de volei este gata să retrogradeze... LE-AM DAT cîteva fete, i-am ajutat ! La urma urmei, e foarte normal : eu am juniori buni, buni la nivelul junioratului, dar încă necopţi pentru meciurile de campionat, de divizie... Atunci OFER doi juniori, să zicem, ŞI CER un senior bun, experimentat. Cine e de acord cu schimbul, e de acord, cine nu...

— Şi sportivul, sportivul unde rămîne ?

— Cum adică unde rămîne ? !

— El ce rol joacă în această tranzacţie ?

— Sportivul, nu văd ce ar avea împotrivă... Mai ales că noi îi solicităm ÎNTOTDEAUNA (subl. n.) părerea...

(Ultima paranteză : aşezăm faţă în faţă acest „întotdeauna" cu „cît sînt militari în termen...", şi nu prea mai ştim unde se află adevărul. Punct).

3. COMENTARII

Aşadar — o confirmă cele două opinii citate, o sprijină o recentă discuţie, pe marginea „cazului" Tita-Seifert-Kercio, cu secretarul clubului I.E.F.S., Petre Dragomir, care, dincolo de relaţiile de bună vecinătate şi de „împrumuturi" cu Progresul, recunoaştea că „SPORTIVII SE SIMT UNEORI VÎNDUŢI" — „schimbul" de jucători, mai mult sau mai puţin recunoscut, reprezintă în unele cluburi o indubitabilă şi tristă realitate a vieţii sportive contemporane.

Scriind cuvîntul TRISTĂ, nu ne gîndim neapărat sau înainte de toate — la raţiunea existenţei unui asemenea schimb de jucători, survenit uneori din motive obligatorii (şi explicabile), cu AVIZUL acestora, neintrînd în sfera compromisului şi nelezînd nici una din părţile angajate.

Ne referim, în primul rînd, la acel schimb — şi în eventualitatea în care acest cuvînt, subliniat prea des, a avut darul să vă obosească vă propunem un alt termen. TROC, mai aproape, poate, de coordonatele ipostazelor întîlnite — care dispreţuieşte, sau face abstracţie, de opinia celui în cauză, a sportivului însuşi, pe care vrem să credem că o legitate raţională a transferurilor, respectată unanim, de toate cluburile, indiferent de tradiţia, numele şi relaţiile sale, îl protejează, acordîndu-i lui — înaintea oricăror altor factori incluşi în aria activităţii noastre sportive — DREPTUL de a opta, de a prefera... Şi nu numai atît. Ne mai gîndim şi la aspectul etic al sportului în general, aspect pe care-l considerăm ignorat, cu ştiinţă sau fără ştiinţă, în cel mai flagrant mod.

În cazurile incriminate, în care acest drept este culcat la pămînt se mutilează în mod direct nu numai componenţa — sport a omului în cauză, ci şi celelalte laturi ale personalităţii sale, obligaţia de a se legitima — şi, implicit, trăi — împotriva voinţei lui, într-un loc străin, aflat uneori la sute de kilometri de oraşul sau casa natală, putînd să deregleze nu numai traiectul sportiv al respectivului, ci chiar şi pe cel al activităţii profesionale, al randamentului său uman...

„SPORTIVII SE SIMT UNEORI VÎNDUŢI" — iată o realitate pe care, LEGIC, sportul nostru n-o admite şi n-o tolerează, dar care există, este recunoscută, pe undeva chiar cultivată.

Iar cazurile citate de noi — semnificative, la nivelul unora dintre marile cluburi ale ţării — sînt, cu siguranţă, departe de a fi singulare.

Încredinţînd tiparului această bănuială, şi declarîndu-ne într-un total şi ireconciliabil divorţ cu această practică — repudiată de toate celelalte compartimente ale vieţii noastre sociale exercitată doar în virtutea unor argumente caduce şi stereotipe — „nevoile clubului", „trebuie să ne apărăm prestigiul", etc. — încheiem aceste rînduri cu întrebarea : cît oare, cei în drept să ia măsuri, vor mai închide ochii pentru a se face că nu văd, ceea ce de fapt ştiu foarte bine că se petrece, chiar sub falsa cortină a pleoapelor lăsate ? Dacă vom spune că aceasta nu este altceva decît complicitate, sperăm ca aceiaşi ochi să nu ne privească miraţi şi inocenţi, fiindcă atunci — cu adevărat — orice comentariu ar deveni de prisos.

Şi acum

4. CONCLUZIILE

Aşadar, cu sau fără voia noastră, asemenea schimburi există, se comit cu o frecvenţă neaşteptată, în numeroase sectoare ale activităţii sportive.

Trăieşte, pe undeva — nestingherită — chiar, o atitudine de comprehensiune manifestă pentru astfel de practici, deşi — repetăm — trocul de jucători reprezintă pentru sportul românesc, un act consumat, într-o totală INCOMPATIBILITATE cu legile sale, cu activitatea voluntară, obştească în cea mai mare proporţie a federaţiilor şi cluburilor.

S-a condamnat, ani de zile — şi se condamnă şi în prezent, cu o vehemenţă la care aderăm în numele celor mai elementare principii ale eticii — acea structură, plină de fisuri, a sportului profesionist, stăpînit de interese meschine, bîntuit de aranjamente de culise, abandonat „dreptăţii" banului, dar iată că sîntem nevoiţi să constatăm acum — pe cît de miraţi, pe atît de trişti — că şi în sportul nostru, sport coborît în stadion pentru sănătatea şi optimismul unor largi mase de cetăţeni, cuibăresc încă surprinzătoare fenomene negative.

Căci ce altceva reprezintă o discuţie, „la un coniac", între nişte conducători de cluburi care hotărăsc, cu împuterniciri absolute, pe care şi le autoarogă, transferarea unui sportiv dintr-un loc într-altul, decît o dureroasă ignorare a LIBERULUI ARBITRU, în ultimă instanţă o divagaţie de la legile fundamentale ale moralei ?

Mergem chiar mai departe, afirmînd că neavenite sînt şi cazurile — aflate, desigur, în sfera respectării regulamentului de transferări — în care sportivii înşişi şi-ar da asentimentul unor asemenea schimburi, în numele interesului direct.

Ridicăm această barieră în virtutea PURITĂŢII sportului, organism aflat, ca orice alt sector al realităţii sociale, într-o continuă dezvoltare dialectică care presupune, dincolo de existenţa unor fenomene sănătoase şi drepte, nedorita apariţie, sau augmentare, a unor dereglări, a unor tumori ce se pot ivi în existenţa oricărui organism viu.

Vindecarea acestora din urmă, apărute în cursul unui marş evolutiv natural, nu se va putea realiza — credem noi — decît în condiţiile unei totale purităţi, în condiţiile unui cadru organizatoric pe care sîntem gata să-l numim ASEPTIC.

Zadarnic vom gîndi şi spera la mutaţii, la acumulări, în mentalitatea sportivilor, dacă vom continua să-i transferăm între coordonatele unor asemenea „schimburi", dacă vom continua să le ignorăm personalitatea, mutilîndu-le resorturile morale de maximă intimitate...

Privind toate aceste aspecte în perspectivă, căutînd medicamentaţia care să scoată în afara vieţii sportive „tîrgul" de sportivi — ne gîndim aici şi la acel „împrumut pe timp limitat" legiferat de Federaţia de fotbal, tocmai în ideea fixării unui cadru oficial operaţiunilor indecente care se fac în umbra textelor legale.

Dacă nu se va întreprinde nimic, va veni — cu siguranţă — o zi cînd sportivii înşişi, faţă în faţă cu asemenea „aranjamente" de culise, nu vor mai crede în cei puşi să-i conducă în cariera lor desfăşurată pe stadioane.

Nu vor mai crede în ei, nu vor mai crede în noi, nu vor mai crede — lucrul cel mai trist — în sport...

Ovidiu IOANIŢOAIA

Reportaj printre cei care sfidează performanţa

(Urmare din pag. 1)

versităţii, atît de rar văzută în aceste arene ale refacerii fizice şi ale reconfortării.

Zîmbea, pentru că înregistrase o dublă victorie : s-a reîntors la funcţia lui dintîi — de templu deschis tuturor doritorilor, nu numai iniţiaţilor — şi a cîştigat, pentru o după-amiază de mai, întrecerea surdă şi inegală cu braseria şi barul, devenite acum principalele locuri de refugiu pentru o mare parte a tineretului studios.

★

Întrecerile urmează ritualul marilor finale. Mai întîi o paradă de deschidere, zveltă şi policromă, în care demarc — cu ajutorul pancartelor — 19 compartimente, corespunzătoare tot atîtor facultăţi angajate în Campionatul Universităţii, „cam 600" — estimez eu numărul, apreciind, totodată, că finala de anul acesta (a XI-a în ordinea cronologică) e cea mai bogată în participare.

În tribună, suporteri zgomotoşi şi spirituali — cum ştiu să fie colegii între ei — comunicări scurte transmise prin microfon şi apoi, în paralel, probele.

E aproape de 5 şi soarele, aflat în ultima pătrime de cer, trimite jos unde calde creînd bună dispoziţie şi dînd gazonului miros de fîn cosit.

„11,5 — cel mai bun rezultat în serii" — anunţă crainicul în timp ce stadionul e inundat de „Felicitările" lui Cliff Richard, „plasate" ideal de o mînă... spirituală.

Lîngă mine, o studentă se ridică să plece. „Am o treabă" — motivează ea colegelor şi dispare mai înainte ca asistentul să intervină. Descompletase „ştafeta" dar... „treaba-i treabă" chiar dacă ştafeta n-o solicită — în concurs — decît o dată la an (!).

Primii trei de la lungime sînt chemaţi pe podium. Pe primul loc... fotoreporterul campionatelor, studentul Petru Săvuşcă — anul I geologie — geografie. „Astăzi n-am fost în formă — apreciază el comentînd acel 6,27 m pe care-l smulsese. Altă dată am sărit 6,94. Lipsa de antrenament !" — taie el nodul gordian.

„Mă numesc Gheorghe Elena şi sînt în anul I la bulgară" — se recomandă după o formulă liceeană care păstrează atîta parfum.

Cîntă Amalia Rodriguez, soarele e gata să scapete, băieţii zboară la 800. Record ! Record ! — anunţă eruditul crainic al stadionului, în persoana căruia recunosc pe fostul recordman la suliţă, Alexandru Bizim.

Pîlcuri zgomotoase şi bine dispuse părăsesc, prin cele cinci guri, stadionul. „Dau o bere" — anunţă un campion, regretînd apoi imprudenţa pentru că s-au găsit vreo 20 care să-i accepte invitaţia.

Cădea seara pe stadionul care mai jubila încă; nu mai era nimeni. Microfonul îngheţase de mult.

Şi eu, care-l aşteptam să anunţe : mîine Campionatele Politehnicii, marţi ale Agronomiei...

În luptă cu calamităţile naturii

SPORTIVII DIN TG. MUREŞ — LA DATORIE

Ieri am reuşit să stăm de vorbă cîteva minute, la telefon, cu preşedintele Consiliului judeţean pentru educaţie fizică şi sport — Mureş, tovarăşul Ion Bogdan, revenit pentru numai o jumătate de oră la sediul C.J.E.F.S. Fireşte, tema discuţiei a fost participarea sportivilor, a tineretului, alături de toţi cetăţenii oraşului, la înlăturarea pericolului produs de revărsarea Mureşului. „Toţi sportivii, întregul tineret din Tg. Mureş, spunea interlocutorul nostru, au fost şi sînt la datorie, au muncit din răsputeri pentru salvarea bunurilor întreprinderilor, ale cetăţenilor, din cartierele lovite de calamitate. Sute şi sute de tineri sportivi din fabrici, instituţii şi şcoli lucrează acum la degajarea mîlului care s-a depus pe străzi, peste tot pe unde au trecut apele involburate. Vineri, de pildă, ne relata I. Bogdan, tot aparatul clubului sportiv Mureşul secţia de lupte, în frunte cu antrenorul Fr. Bola, canotorii, baschetbaliştii, lucrau fără oboseală. Acum, cînd furia naturii a trecut, iar Mureşul se retrage încet, încet, în albia sa, toată populaţia oraşului este angrenată în înlăturarea urmărilor inundaţiei.

Pot spune, a încheiat discuţia noastră preşedintele organului sportiv judeţean, că sportivii nu şi-au cruţat forţele în aceste clipe şi au fost cu toţii la datorie. Nu ştiu pe cine să evidenţiez, pe antrenorul de baschet A. Borbely sau pe antrenorul de canotaj L. Torok, care miercuri şi joi cărau alimente pentru familiile din blocul unde locuiesc şi în cele învecinate din cartierul Aleea Carpaţi, sau pe maestrul sportului la lupte C. Hathazi, care, la locul său de muncă, la Fabrica de mobilă, a luptat cot la cot cu toţi salariaţii pentru salvarea bunurilor întreprinderii. Sportivii, împreună cu mii şi mii de cetăţeni anonimi, au dat dovadă de curaj, devotament şi abnegaţie în bătălia grea cu natura dezlănţuită".

OAMENII ÎNVING !

CLUJ, 15 (prin telefon, de la corespondentul nostru). Ploile, cînd cu picături mari, cînd intermitente, cernute de o săptămînă, din sita deasă a norilor, au umflat pîraiele, torentele, apa lor acumulîndu-se, treptat şi în ritm accentuat, în Someş. Pe nesimţite, Someşul a crescut, cum de multă vreme nu-şi mai amintesc bătrînii din partea locului. Apoi, furia a răbufnit. Gherla, oraş aşezat pe Someşul Mic, a avut ceva mai puţin de suferit în urma calamităţilor. Doar cartierele din vecinătatea rîului şi baza sportivă au fost afectate.

La Dej, situaţia a fost mai gravă. Apa a pătruns pînă în centrul oraşului, gara a fost inundată complet, străzile din apropierea spitalului şi din cartierele riverane transformate în canale. Stadionul a fost şi el acoperit de apă.

Împotiva valurilor s-au ridicat mii de oameni. Printre salvatori — ostaşi ai forţelor militare dislocate, membrii gărzilor patriotice, muncitori, cetăţeni, mici şi mari, ai oraşului. Bineînţeles, n-au lipsit nici sportivii. Lupta curajoasă şi plină de abnegaţie cu natura a învins. Bărci de toate tipurile, maşini anfibii şi alte mijloace au fost folosite pentru a evacua oameni izolaţi, ameninţaţi de înec. Acum, cînd apele se află în scădere, cînd numeroase vieţi omeneşti şi bunuri materiale au fost salvate, gîndurile de recunoştinţă, de mulţumire, se îndreaptă către cei care au luptat zi şi noapte cu natura. Şi, printre aceştia s-au numărat şi mulţi oameni căliţi pe stadioane.

VICTOR MOREA

Concursul triunghiular de scrimă de la Floreasca

FLORETIŞTII ROMÂNI AU CÎŞTIGAT

A doua zi a turneului triunghiular de scrimă Italia-Polonia-România a fost consacrată probei de floretă a formaţiilor masculine, care a demonstrat posibilităţile, lesne previzibile, ale sportivilor noştri la această armă. Cvartetul nr. 1 al floretiştilor români, alcătuit din Mihai Ţiu, Iuliu Falb, Ştefan Haukler şi Ştefan Ardeleanu, a absolvit primele două tururi ale turneului cu un rezultat similar : 11—5. În prima întîlnire, floretiştii noştri fruntaşi au primit replica formaţiei secunde a României, care a înmănunchiat „speranţele" : Gabriel Ursovici, Tudor Petruş, Petre Habala şi C-tin Niculescu. Pe parcursul primei manşe, tinerii au lăsat impresia că vor face multe dificultăţi partenerilor din echipa întîia, aceasta pentru că în asalturile de început Ursovici l-a întrecut categoric (5—1) pe Haukler, iar Niculescu a reuşit să înfrîngă rezistenţa lui Falb (5—4), în timp ce formaţia A a echilibrat scorul prin Ardeleanu şi Ţiu. Dar, în continuare, lamele consacraţilor au fost dirijate mai precis şi au punctat bine, realizînd o victorie comodă cu 11—5 (Realizatori : Ţiu, Falb şi Ardeleanu — 3 victorii, Haukler — 2 victorii) pentru România A ; Ursovici şi Petruş — cîte 2 victorii şi Niculescu o victorie, pentru România B).

În întîlnirea desfăşurată paralel, Polonia-Italia, lupta s-a desfăşurat sub semnul incertitudinii, căci deşi reprezentanţii noului val polonez au condus cu 4—2, ei au fost egalaţi şi conduşi cu 5—4 de către adversari, care au mai recuperat apoi încă o dată de la 5—7 la 7—7. În cele din urmă, Polonia a cîştigat cu 9—7. Protagonistul meciului a fost Koziejowski, ambiţiosul şi talentatul trăgător în persoana căruia italienii au aplaudat, acum un an la Genova, pe campionul mondial de tineret şi care, acum, i-a făcut să se încline pe toţi floretiştii italieni întîlniţi. (Realizatorii scorului : Koziejowski — 4 v, Lissewski — 3 v, Kaczmarek şi Dabrowski cîte o victorie ; Del Francia — 3 v, Miccoli şi Bergonzelli — 2 v).

În turul următor, prima noastră formaţie a realizat un nou scor de proporţii (11—5), deşi floretiştii italieni şi-au apărat cu fermitate şansele. Ei ne-au egalat la 1—1, s-au apropiat de la 1—4 la 3—4 şi chiar în continuarea asalturilor au luptat dîrz pentru fiecare punct. Diferenţa de valoare dintre trăgătorii noştri şi peninsulari şi-au spus, pînă la urmă, cuvîntul. Au realizat cîte 3 victorii Ţiu, Ardeleanu şi Haukler şi 2 victorii Falb. Pentru adversari, punctele au fost aduse de Simoncelli (3), Del Francia şi Bergonzelli (cîte unul).

Echipa secundă a României — cu Niculescu, neaşteptat realizator, dar cu Habala la fel de ineficace ca şi în prima întîlnire a cedat maturităţii şi omogenităţii formaţiei poloneze. Oaspeţii au totalizat 12 victorii (Koziejowski şi Kanikowski cîte 4, iar Kaczmarek şi Dabrowski cîte 2), în timp ce floretiştii noştri s-au resemnat cu 4 (Niculescu — 2, Petruş şi Ursovici cîte una).

Prima formaţie a României a cîştigat şi întîlnirea cu floretiştii polonezi, dar nu fără emoţii. Neţinînd seama de faptul că adversarii au abordat decişi meciul şi au condus cu 2—0, trăgătorii noştri s-au deconectat cînd scorul le era favorabil cu 7—3. Oaspeţii au redus treptat handicapul, pînă la 7—8, aşa încît soarta meciului a fost decisă de ultimul asalt, între Haukler şi Lissewski. Din fericire, reprezentantul nostru şi-a mobilizat toate resursele, cîştigînd net cu 5—1. Scorul final : 9—7 pentru România A (Realizatori : Falb — 3 v, Ţiu, Haukler şi Ardeleanu — 2 v ; Kanikowski, Kaczmarek, Lissewski — 2 v, Koziejowski — 1 v).

Cu acelaşi rezultat a întrecut echipa Italiei reprezentativa B a României (Del Francia — 4 v, Simoncelli — 3 v, Miccoli — 2 v ; Petruş, Ursovici, Niculescu — 2 v, Ştefan — 1 v).

În meci amical, la spadă, Italia a dispus de România-tineret cu 14—11 (Cardone — 4 v, Vino, Cipriani — 3 v, Di Loretto, Mocchi — 2 v ; Cărămidă — 5 v, Isailă, Bunea — 2 v, Szabo, Podeanu — 1 v).

Sebastian BONIFACIU

ULTIMELE NOUTĂŢI DIN „RALIUL PRIMĂVERII"

Revizia tehnică a maşinilor înscrise la startul competiţiei automobilistice a „începătorilor" se va face sîmbătă, începînd cu orele 15, după care maşinile vor rămîne în „parcul închis" special amenajat din incinta şcolii de şoferi, pînă duminică. Şedinţa tehnică, la care sînt invitaţi toţi participanţii, va avea loc în cursul aceleiaşi zile la orele 18.

După cum s-a mai anunţat, startul se va da duminică la orele 7,30.

Departajarea concurenţilor se va face prin probele de îndemînare contra-cronometru (schimbarea unei roţi, slalom printre popice), ce se vor desfăşura pe strada Cîmpina.

Celor ce au ştiut să-şi dozeze eforturile, să-şi regleze viteza, să-şi coordoneze mişcările de îndemînare, să-şi impună un stil elegant de navigare, podiumul laureaţilor le rezervă surprize. Asociindu-se frumoasei iniţiative a şcolii de şoferi, C.E.C.-ul — ADAS-ul, Întreprinderea Pronosport şi uzinele Danubiana, oferă celor merituoşi frumoase premii.